IHLAMUR GÜNLÜKLERİ

Başak Buğday

akirakitap

5. BASKI

KİTAP

Başak Buğday > **IHLAMUR GÜNLÜKLERİ**

tarama & düzenleme

akira

OT Kitap
IHLAMUR GÜNLÜKLERİ

Başak Buğday

© Medu Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Yayınevi Sertifika No: 31126

Birinci Basım: Ekim 2016
Beşinci Basım: Ağustos 2017

Yayın Yönetmeni:
Selda Hızal

Kapak ve İç Desenler:
Ece Zeber

Baskı ve Cilt:
Rumi Matbaa San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mahallesi Fazılpaşa Caddesi No: 8 Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 35259

ISBN 978-605-9738-07-1

Medu Yayıncılık ve Kafe Hizmetleri Tic. Ltd.
Bereketzade Mah. Banker Sok. No: 6 Galata-Beyoğlu-İstanbul
www.otkitap.com - www.otdergi.com
twitter.com/otdergi - facebook.com/otdergi - instagram.com/dergiot

IHLAMUR GÜNLÜKLERİ

Başak Buğday

Desenler: Ece Zeber

KİTAP

BAŞAK BUĞDAY 1980 doğumlu olup yaşamını İstanbul'da sürdürmektedir.

sâhip olduğum ve olacağım birçok şeyin sebebi,
başkahramanım babam'a
ve cânım erol'a...

Gönlümüzü bağladığımız limanlar değil midir balkonlar, hele ki yaz akşamlarında. Sâkince oturup izleriz. Binaları, pencereleri *(küçüklükten kalma inadımızla, ışıklarını sarı ve beyaz olarak 2' ye ayırmak şartı ile sayarak elbet)*, sonra çatıları, yolu ve yolcusu otobüsleri; şanslıysak denizi, gerçekten ama gerçekten şanslıysak bulutları, hatta gökyüzünü...

Derken içeriden bir ses duyulur: "Üstüne bir şey al, hava serinledi." Sanıldığı gibi serilmez hava üstümüze, "Gerek yok, iyiyim" deriz. Sonra arkamızdan usulca yaklaşır sesin sahibi ve ince bir hırka bırakır omzumuza. Bir avucu boynumuzu ısıtmaktan dönerken, diğeriyle alnımızdan geriye atar saçlarımızı, öper ve uyumaya gider; genellikle annemiz.

Yavaş yavaş ısınır ensemiz, omuzlarımız, kollarımız, en nihâyetinde sırtımız. Ve aslında havanın serinlemiş olduğunu idrak ettiğimiz anda hafifçe gülümseriz hani.

Bazı insanlar da tıpkı o ince hırka gibiler. Gelip karşıma oturduklarında yavaş yavaş ısınıyor ensem, omuzlarım, kollarım, en nihâyetinde sırtım. "İşte!" diyorum, "İşte şimdi oldu. Eksik kalan her ne varsa bilmediğim, tamamlanıyor..."

Hepimiz aynı gökyüzünün altından bakıyoruz dünyaya ve o bizi umursamadan dönmeye devam ediyor.

- Biraz başa alalım mı?

- Peki.

İstiyorum ki yazayım sana.
Hayır, istemek çok basit kalır;
deliriyorum, diye düzeltelim şunu.

Bir duvara, mendile, sigara paketine...
Olmadı, son sigaramı açıp kağıdına.
O da mı yok! Koluma, bacağıma...

Kısa satırları dizime de yazarım
-yeter ki ünlemler kemiği bilsin-
Sessiz harfleri sadece etime.
Söz!

- BİR -

Aslına sâdık, sanılandan muaf

Noktalar tam, virgüller yarım;
ben yine bildiğin gibiyim.

Değişmiyor dilimdeki yara.
Neysem 'o'yum!

Gidelim istiyorum, buralardan gidelim.
Arabayla, trenle, bisikletle...
Ama en çok yürüyerek alalım göz hakkımızı dünyadan.
Alalım istiyorum.

Düşürülmüş bozuk para gibiyim bugün.
Eğilip kendimi alacak hâlim yok.

İnsan derdini kendine tarif etti mi
bulamıyor adresi.
Ne bir eczane, ne bir okul...
Kayboldum.
Kocaman bir meydan var.
Hepsi bu!..

Yok, yarısı dolu!
Yok, yarısı boş!
Fikri sorulmayan bardak gibi
küsüm tek tek hepinize.

Yüklemi uzağına düşmüş cümle gibiyim.
Uzun ve zahmetli anlaması.

Geri dönmek istiyorum
ama daha evvel orada bulunmuş muydum hiç,
işte ondan emin değilim.

Belki de evden, dolaptan, çantadan evvel
kafayı toplamak lâzımdır.
Yanlış yerden başlıyor olabilirim.

Görüyorum ki zaman;
bayrağını yarıya indirmiş,
suskunluğu ile sınıyor beni.
Buna da varım!

Çünkü bilirsiniz beni.
Sarılıp büyümek gibi değil benim yolum,
yan yana etrafı izleyerek yürümek gibi.

İncelikli bir yenilmeyi,
vahşi bir zafere tercih ederim.

Misafirliğe giderken çantada taşınan
ev terliği gibiyim bugün.
Kibar ve yorgun.

Kuyruğum denizkızlarınınkine benzemiyor.
Oysa seçtiğim sözcükler,
tüm denizcilerin kaderini bağlıyor
gemi direklerine.

Elimin kiri uzun cümleler,
gönlümün tek hecesine
selâm duruyorum bu gece.

Ne zaman güzel bir bulut görsem,
'rimel süren kız şaşkınlığı' nda bakıyorum gökyüzüne;
ağzım bir karış açık.

İlkokuldaydık ve
"seni seviyorum" demek,
sevdiğimiz çocuğun montunun
yanına asabilmekti montumuzu.
Ben hâlâ montumu...

Kış saati uygulamasını
ezelden beri sevmem.
Hakkım yenmiş gibi hissediyorum.
Küçükken az oyun oynuyorduk,
şimdi fazladan çalışıyormuşum gibi.

Şimdi seni seviyorum ya;
geldiğimden çok,
olduğumdan az'ım.

Kesin sonuçlar yerine olasılıkları,
"nokta" yerine "virgül"ü, "hayır" yerine "belki"yi...
Aramızda tatlı/hoş bir ihtimâl olarak
kalıyor olmasını her şeyin.
İşte bunu seviyorum.

Bâzen ellerimi nereye koyacağımı bilemiyorum.
Topu topu iki diz kapağım var hâlbuki.
Hiç işte!

Sordu: Nasılsın?
Dedim: Nâhiye gibi.

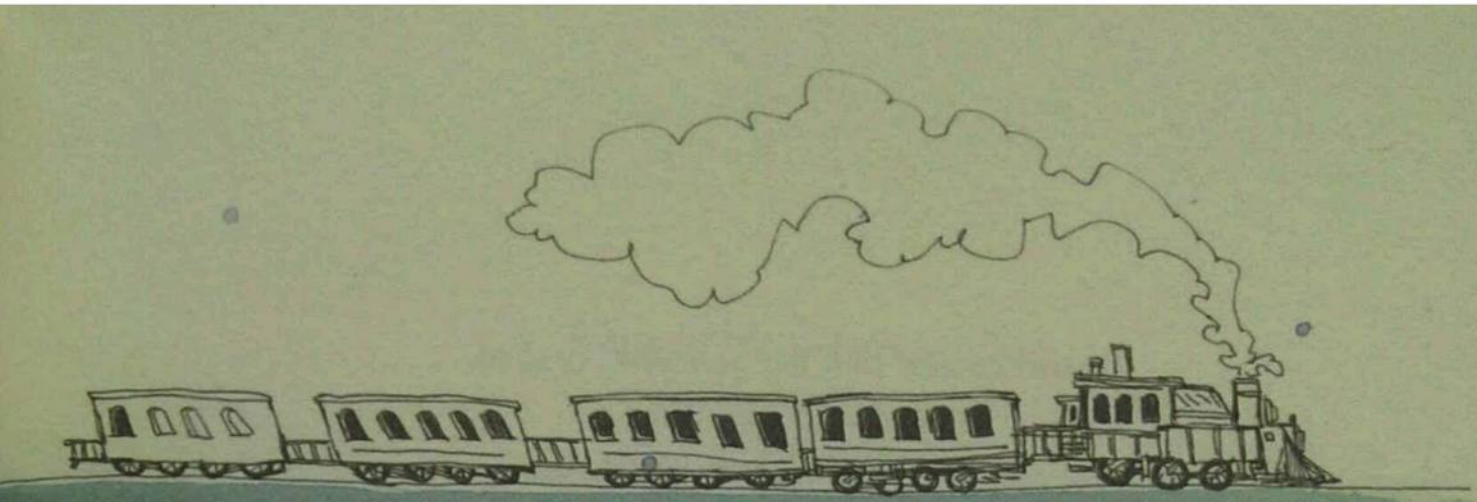
Bir şeylerden küçük, bir şeylerden büyük;
aralarda bir yerdeyim.

Yırtıldı takvim.
Biten inşaatlardan
anlıyorum zamanı artık.

Dünya kararlı dönüyor,
kararlı ve hızlı.
Aldırmıyorum!

Gidelim istiyorum, buralardan gidelim.
Arabayla, trenle, bisikletle…
Ama en çok yürüyerek alalım göz hakkımızı dünyadan.
Alalım istiyorum.

İlgimi çeken pek bir şey yok, doğru.
Hayat akıp gidiyor...
Ben de ara sıra başımı kaldırıyor,
su isteme bahanesiyle muâvini çağırıp
soruyorum:
Daha çok var mı?

Şimdi, aynanın köşesine iliştirilmiş
fotoğraflar gibiyim.
Her baktığında oradayım ama
aslen yokum!

Çırpınmanın,
bir varlık gösterme biçimi olduğunu
inkâr edecek değilim.
Yine de gözümü hareketsizliğin zarâfetinden
alamıyorum.

Nerede bir yağmur yağsa;
kendi şarkısına ıslanan
tahta oyuncak gibiyim.

Evet, susuyorum
ama irtibat kopmuş değil.
Sadece mesâfe uzun, ip gergin...
Hepsi bu!

Kim gerçekten kazanmış ki;
ben kaybetmiş olayım.

Yanlışınız var!
Gitmek istediğimden değil,
yitmek istediğimden susuyorum.

Unutmaya çalıştıkça güçlenen anılar,
kestikçe daha gür çıkan saç gibi...
Evet, kökü bende!

Gelenlerin kalmaması sorun olmadı hiç.
Belki de gidenlerin dönmemesi
daha çok ilgimi çektiğindendir.

-Nasılsın?
-Hep bir 'öyle'lik işte.

Küstüm sanıyorlar.
Oysa sadece kendimi susuyorum
henüz açmadığım bir parantez içine.
Hepsi bu!

ÖRTtüm ve BASTım
yalnızlığımın ayak izine.

"Denize gitmek" diye bir şey vardı hani.
Kumlu ellerle yediğim dolmanın tadını,
hiçbir yaz tatilinde bulamadım bir daha.

"Babam yaşasaydı hepinizi döverdi"
diyen çocuklar gibiyim.

Ayrılmayı değilse de;
çekip gitmeyi severim.

Beklerken büktüğüm çay kaşıkları,
kırıp üzdüğüm kesme şeker...
Hesâbı kapatmaya geldim.

Aynı sokaktayım yine.
Yabancı adımlarla, tanıdık acılardan geçiyorum.
Perdenin arkasındaki çocuk kalbim, aç kapıyı!
Belki kayboldum, belki geri dönüyorum.

Aynı anda
hem bile isteye kaybolmuş,
hem de bulunmuşum da iyi olmuş
gibi hissediyorum.

Bile isteye kaybetmenin mağrur ifadesini,
kazanmanın çığlığına değişmiyorum.

Çünkü her nefret ettiğim şey gibi
onu da gizliden gizliye seviyorum.

Geçmişin sâhibi olabilirim.
Oysa geleceğin sâdece esiriyim.

Sanki hep bayram tatili buram.
Herkes bir yerlere gitmiş gibi.
Kalbim. Boş. Bomboş!

Beni asıl üzen şey,
kuşun uçup gitmesi değil de;
gittiği yerde mutsuz olma ihtimâli.

Özlemekle geçiyor günler.
Yâni geçmiyor!

Ne zaman güzel bir bulut görsem,
'rimel süren kız şaşkınlığı' nda bakıyorum gökyüzüne;
ağzım bir karış açık.

Ne zaman kazandım sansam;
kaybetmiş dahi sayılamayacağımı görüyorum.

Aslında tanısanız seversiniz
ama tanışasım yok!

En çok da merdiven inerken
hatırlıyorum yalnızlığımı.
Bir adım için geniş, iki adım için dar
basamaklar gibiyim.

Ne zaman bir konuda çok düşünsem
bilirim ki yanlıştayım.
Gönül râzı olmadı mı, akıl karar veremiyor.

Üzülecek yerim kalmadı!
Belki de budur, kalbin
yeni bir sefere çıkarken bahânesi.

Aslına sâdık, sanılandan muaf;
geçip gidiyorum bu dünyâdan.

Kimi insanlara beslediğim muhabbet,
uzak akrabalara duyulan özleme benziyor.
Uzak ama samimi
ve dahi sâhici.

Karşı vapurdan tanımadığım insanlar el sallıyor.
Karşılık veriyorum.
Tanıdık birine el sallamanın heyecanıyla
tekrârlıyorlar bu sefer.
Ben de.

Ilık bir ısrarla içine çekiyor umut.
Direnemiyorum!

Sevdiceğinin ellerini avuçlarına saklayıp
nefesiyle ısıtan adamların
artık sâdece rivâyetten ibâret olduğunu
hatırlatıyor kar.
Sevmiyorum!

Sadece ateşini kontrol etmek için değil,
bâzen öylesine de öpülsün o alın.

Bir sebebe ihtiyaç duyan tüm sevmelerin
hakîkatinden şüphe duyarım.

Ne cüzdanı!
Sağdan gitsem düşürülmüş kalp bulurum anca.
O da kesin kırık olur!
Tâlih, ne tuhaf kelime.

Ne zaman kalabalık misâfir gelse;
mutfaktaki salatasız sofraya yollanan
çocuklar gibiyim hâlâ.
Hani o, gözden ilk çıkarılan!

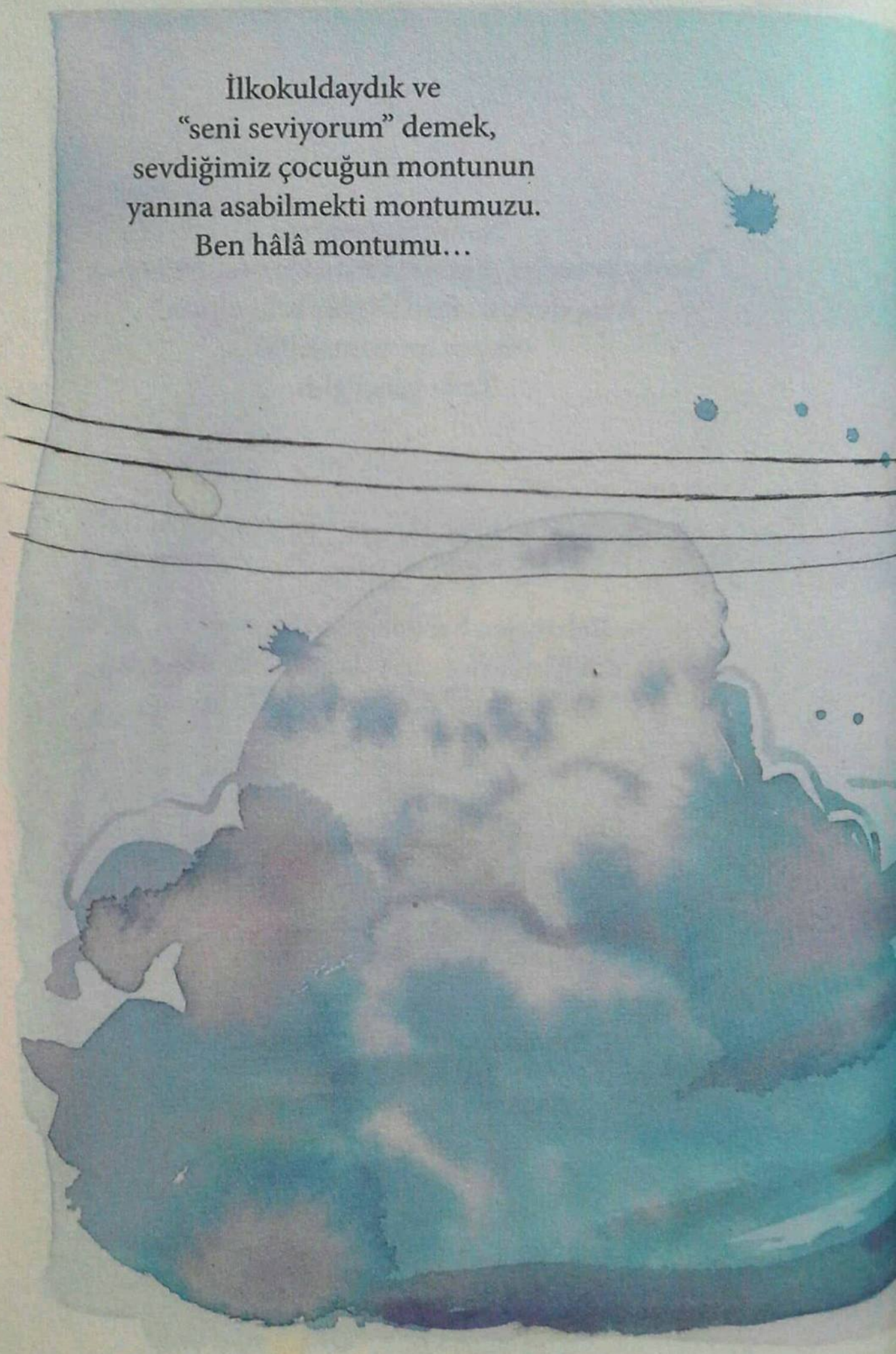
Beceriksizce el ele tutuşmanın
hakîkatine inanmaya devam mı?
Elbette!

Sonra sustum ve
'olmayan şeyler çantası'nı karıştırmaya başladım.
Ama devam etti: "O işler belli olmaz."
Ne boş bir iyimserlik!
Tıpkı gençliğim.

Bahâneler, bahâneler, bahâneler...
Kafamın içinde dolaşıp yalandan öksürüyorlar.
Oradasınız. Biliyorum. Tamam!

Kalbimin ara sokaklara dağılmasıyla
olaylar sona erdi.

İlkokuldaydık ve
"seni seviyorum" demek,
sevdiğimiz çocuğun montunun
yanına asabilmekti montumuzu.
Ben hâlâ montumu…

- İKİ -

Kalbiniz, dedim. Ne muhteşem bir kusur!

Hadi ya!
"Seni seviyorum" demedim mi hiç?
Oysa bir tek sana gelirken
koparmıyorum
ucunu ekmeğin.
Tekrar bi düşün!

Aklın nakarâtıdır,
kalbin sana atışı.

Sormasan söylemezdim ya,
yarısı da cesaretlendirmektir aşkın.

Gizleniyor olmamın
tek sebebi bu, evet.
Gör beni!

Ne yöne dönsem,
yüzüm sen.

İllâ bir şey olacaksan;
gönlüme mukayyet ol!

Daha önce aynı masada iki çay bardağı
olmamışken birbirimize,
bu kadar demli hissetmek?
Açıklaması 'yok',
sâdece 'var'.
Hepsi bu!

Biliriz birbirimizi elbet.
Hüznümüzü ilikleyip de
yürümüyor muyuz rüzgâra karşı?
Biliriz elbet.

Çiğneyip ekmeği duâyla,
ezip çekirdeğini zeytinin...

Üstüne bastırdım.

"Kalbiniz" dedim,
"Ne muhteşem bir kusur."

Benim olsun!

Kirlenerek temizleyen yer bezi gibi
savaştıkça ekleniyor gönlüm sana.

Daha gözlerinin rengini bile bilmiyorum oysa.
Ne garip!
Ya bakmaya fırsatım olmamış demek,
ya cesaretim.

Mühürden evvel teyel lâzımdı.
Dudaktı, sözcüktü ...
Öpücüktü.

Şarkı söylerken düzelen
kekemelik gibi,
adını söyledikçe düzeliyor moralim.

10'a kadar say, sonra sev beni.
Acele, caymanın fâizidir.

Rayların çoğu sökülmüş, kalanı pas içinde.
Yine de ağzımızda düdük, bekliyoruz.
İster "çocuk aklı" de, ister "karınca inâdı."
Bakmıyorum, hadi seç!

Dur biraz ya da "kal" de.
Bir dalga kadar kibar,
toplandık gidiyoruz.

Söyle!
İnsan kaç adımda uzak düşer
yalnızlığına?

Saatini ayarladığın meridyen,
kalbimi teğet geçen bir ok şimdi.

Sustun.
Hayaller sîneye çekildi.
İkinci emre kadar denilmişti,
emir hâlâ gelmedi.

Kaptanı ihânet etmiş gemiler gibi
ağır ve haklı batıyoruz.
Ağırlığınca haklı!

Payı paydasına küsmüş bir yalnızlığım vardı.
Barışır gibi oldum,
yan çizdin.
Hepsi bu!

Artık biz,
arası dört mevsim süren iki şehir kadar
uzak cevaplarız birbirimiz için.

Kısa cümlelerle sorguya çektiler,
uzun ayrılığımızı.

Öyle bir kırıldı ki hevesim...
Artık nereye dokunup "Burası mı?" desen;
"Evet, orası!"

Ağaç gövdesindeki halkalar kolay.
İçimdeki girdâba bakıp
derdin yaşını tahmin edebilir misin?

Sen ara ara hatırlıyorsundur, eminim.
Bense hiç unutmadım!

Uyku, iyidir dostum.
Zamânı genişletir.

Bâzen en uzun cümle,
en kısa suskunluktan daha kısa.
Meselâ şimdi.
Aynaya bak!

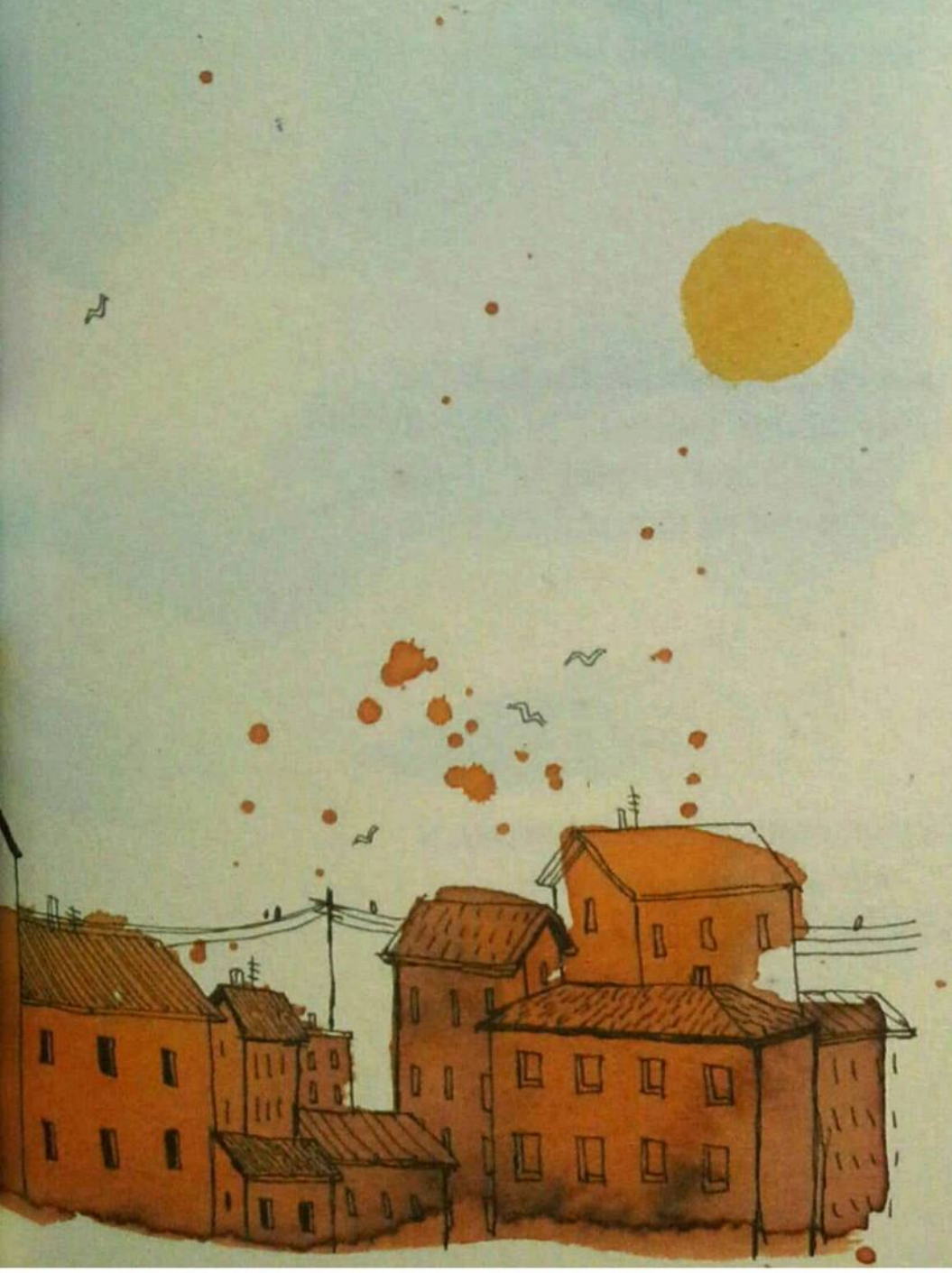
- Bir kalbi tam ortasından bölmek,
yarısı sana yarısı bana, mümkün mü?

- Al, hepsi senin olsun!

Mektup işin bahânesi.
Adını yazmayı özledim.

Daha önce aynı masada iki çay bardağı
olmamışken birbirimize,
bu kadar demli hissetmek?
Açıklaması 'yok',
sâdece 'var'.
Hepsi bu!

Kapağı tam kapatılmamış anılar,
yerinden oynayan kaldırım taşları gibi
sizin de dengenizi bozuyor mu bâzen?

Sana en güzel ben yenilirdim.
Bunu hatırla!

Yerini unutmadığımız her şey,
sonsuza kadar bizimdir.
Meselâ sen oradasın,
ben de burada!

Hepimiz biliriz ki yazıldığı gibi değil,
anladığımız gibi döner dünya.
Ve bugün her zamankinden daha yavaş.
Belki kar yağıyor ondandır,
yâhut dinmiyor özlemin.

Hayır, bitmedi!
Kalbim, açık pencereden yarı beline kadar sarkan
tül perde gibi hâlâ.
Adının rüzgârı bile yetiyor.

Kaybetmiş de bulmuş gibi sev beni,
geçer.
Parmak uçlarımdan öpse mazeretin,
tâmirim mümkün.

Aşkın alevse;
hasretin bir gol!

Bir ayna mıdır yüzün
ki ne zaman düşünmeye yaklaşsam seni,
buğulanıyorum.

Soru işaretsiz bir özlem gibi
aklımdasın!

Telâşla köşeyi döndüğünde
gözlerime çarpmanı çok isterdim
ve toplarken
kirpiklerim için özür dilemeni.

Kimse görmüyor candaki eylemsizliği.
Dön ve gör!

Kat yerleri yorgun mektuplar gibi
bakıyorum yüzüne.
Sus ve dinle!

Taşındık!
Kalbim, kalbinizden 100 metre ileriye taşınmıştır.
Ama küçük adımlarla.

Hîleli ve şımarık bir zar gibisin.
Ama gönül bu işte,
usanmıyor denemekten.

Susmak için uzun,
görmek için kısa bir süre bu.
Yüzüme bak!

Hadi barışalım!
Nizâmî varoluşlar değil,
dağınık gülüşler yakıştır yine saçlarıma.

Yaz bitiyor...
Bak işte Temmuz da gitti.
Üstelik bir vedâ öpücüğü bile vermeden.
Kalpsiz!

Sırtüstü düşünmek: hayal.
Yüzükoyun düşünmek: plan.
Neyse haydi,
kalk biraz da yürüyelim.

Mâdem dönemiyoruz geri...
Durma!
Değiştir çarşafını bu kaderin.

Söndür evin ışıklarını ve git.
Kendi anahtarını özledi kilidim.

Sâkin ol
ve kalbini yavaşça yere bırak.
Güzel.
Şimdi kaybol!

Bana kızma, kırılma...
Ne olursa olsun anla ve gülümse.
Çünkü birini sevmek böyle başlar:
Hak vermekle.

Sana değil,
kendime bu küsmelerim.

Sözcükler yetmiyor bâzen.
O yüzden sokağında dolaşıp
küçük ve muntazam taşlar atıyorum camına.
Küçük ve muntazam!
Anlıyorsun, değil mi?

Kaptanı ihânet etmiş gemiler gibi
ağır ve haklı batıyoruz.
Ağırlığınca haklı!

Kalp, diyorlar. Değil!
Muntazam bir yaradır bu,
beni sana bağlayan.

Şimdi biz,
arasına başka sözcükler girmiş
iki kelimeyiz.
Uzak ama devâmı birbirinin.

Yatılı okul, yaz tatili...
Sanki herkes evine, akrabasına gitmiş de
koca yatakhânede bir ben...
Öyle bir yalnızlık işte bu!
Uzun uzun özlüyorum seni.

Ertelenmiş bir ayrılık bu.
Sallanan bir dişi dilimle ittirir gibi...
Oradasın, biliyorum;
ama gideceksin de!

"Senin canın sağ olsun!"
Kabul, kırgınlık da var ama
anlayan için müthiş bir iltifat.
"Başkası olsa...ama sen...anla işte!"
der gibi.

Sensiz!
Bütün maçlara eksik çıktım.
Yenilgim bundan!

Her bir 'şimdi'yi,
bir başka 'sonra'ya erteledim.
'Dün' gibi aklımdasın.

Salondaki iki kişilik koltuğun,
film karşısındaki yalnızlığı.
Hayır! Ben değil, o özlüyor seni.

Uzak geldin, uzak gidiyorsun.
Hangi dilden çevirdiler seni bana?

Benden aldığın gücü, bende deneme!
"Zâlim" derler. Üzülürüm!

İyi ki gidiş yolundan vermişim gönlümü sana.
Sonuca baksaydık hâlimiz harapmış.

Sevmeyeceksen hemen söyle!
Peşin kötülük,
taksit taksit iyilikten evlâdır.

Sana sevmeyi öğretene kazık atmayacaksın!
Çünkü gerçek ustaların,
en iyi numaralarını sona saklamak gibi
âdetleri vardır.

Belki de unutmak için
tekrar etmek lâzımdır.
Seni!

Çocukken, ikimiz de
aynı aptal şarkıyı sevmişiz.
İşte bu, her şeyi açıklar!

Ayağım takılmasaydı halıya,
adını anacak değildim.
Ah!

Gemileri babam da yakar.
Sıkıyorsa denizi yakacaksın!

Ununa bir sözüm yok...
Eleğini astığın duvar yıkılsın!

Gemileri babam da yakar.
Sıkıyorsa denizi yakacaksın!

- ÜÇ -

Kendi kuyumda taşıdığım su

Büyümenin, ne kadar televizyon izleyeceğimize
ve ne zaman yatacağımıza
kimsenin karışamayacağı yaşa gelmek olduğunu
zannettiğimde 6 yaşındaydım.
"Büyüyünce seninle evlenicemmm"
diyen çocuğun
yüzüne tükürüp eve kaçtığım gün 7 oldum.
Sonrası kayıp.
Sâhi, siz o sırada kaç yaşındaydınız?

Okul çıkışı aldığımız muzlu pudingi bitirdiğimizde
kutusunu kesip iç kısımdaki jelatini yalardık hani.
Çocuktuk ve hepimiz aynı şeyleri yapıyorduk.
Belki de en çok bu yüzden utanmıyorduk birbirimizden.

Sokakta oyun oynarken salçalı ekmeğini bölüp
büyük olan parçayı bana veriyordu her seferinde.
Bense turbo sakızları hep
onda eksik kalan bir çıkartmayı bulurum belki,
diye alıyordum.
O yaşta biz buna
"seni seviyorum" diyorduk.

İlkokuldayken,
sevdiğim çocuğun soyadıyla denerdim adımı.

Şimdi kimi sevsem,
küçüklük fotoğraflarımızı yan yana koyup bakıyorum.
Çocukluğumuz birbirine yakışıyor mu, diye.

Bâzen geçiyor içimden;
iyi ki neye sâhip olduğunun farkında değil.
Ya insafsızca dağıtırdı, ya cimriliği tutar sakınırdı...
Gel gelelim cümlenin sonunda her sokak aynı yere çıkıyor:
Kaybederdi!

Sâhip olunanın bilinmemesi,
perçemle saklanmış muntazam bir alın gibi.
Ah, o gülümseme!

Karanlık koridorda ve yine 7 yaşındayım sanki.
Salon kapısına kadar koşmak ile
bağırarak şarkı söylemek arasında
gidip geliyorum.
Halbuki bi gülümsesen,
tüm ışıkları yanacak şu evin.

Karanlık koridorda ve yine 7 yaşındayım sanki.
Salon kapısına kadar koşmak ile
bağırarak şarkı söylemek arasında
gidip geliyorum.
Halbuki bi gülümsesen,
tüm ışıkları yanacak şu evin.

İnancın yarım oturduğu koltuklardan düştü,
içimin alaycı kahkahası.
Ya da gönlümün kıblesine ters yüzdü,
Musa'nın asâsı.
Şimdi arasına kanıt girmiş Kızıldeniz gibiyim.
Mucize koca bir yalnızlık,
gençliğimin tek tasası!

Yürüyorum.

Tam alıştım yokluğuna derken...merak ediyorum:
Ara sıra sendeliyor musun sen de benim gibi,
düzeltiyorlar mı uykunu böyle hafifçe,
uyanıyor musun sanmalarından?

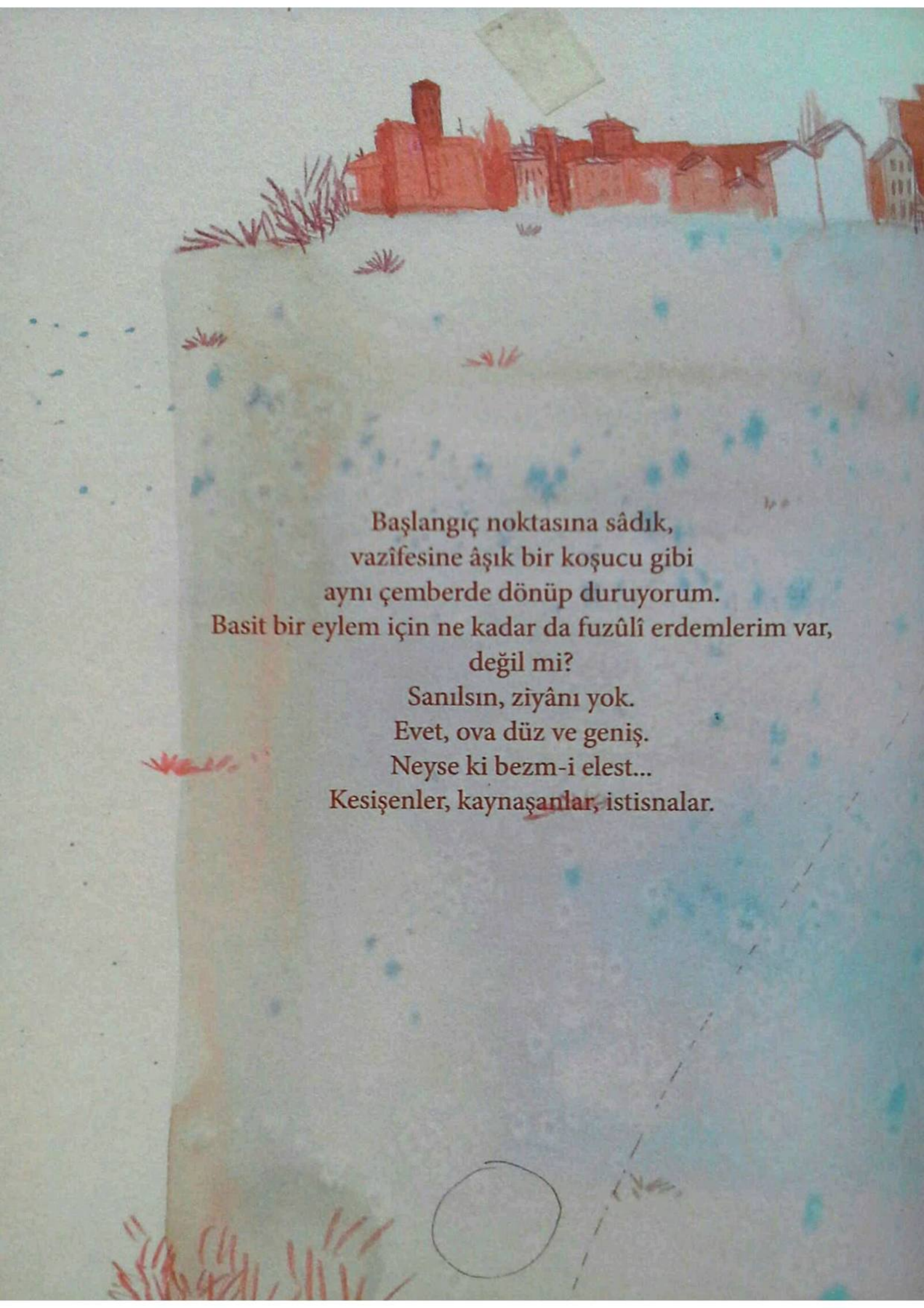
Sonra yine başa dönüyorum:

Ellerinde bileklerim, öylece kala kalsa zaman.
Parmak uçlarımı öpse mâzeretin.
" Erken geleceğim, söz " desen yine.
Pekiştirmelerle iknâ olsam çocuk gibi.

Çok mu?
Pek az madem, durma!
Yürüyelim!

Başlangıç noktasına sâdık,
vazîfesine âşık bir koşucu gibi
aynı çemberde dönüp duruyorum.
Basit bir eylem için ne kadar da fuzûlî erdemlerim var,
değil mi?
Sanılsın, ziyânı yok.
Evet, ova düz ve geniş.
Neyse ki bezm-i elest...
Kesişenler, kaynaşanlar, istisnalar.

Sonra konuşma bir tebessüm ile sakatlandı ansızın.
Bir süre sonra yerden kalktı sözcükler.
Dizlerindeki tozu silkeler, gömleğini düzeltir,
saçlarını tarar parmaklarıyla ve devam eder yürümeye, diye
tahmin ediyordum.
Haklı çıkmadım; sustuk.
Ağır ağır sustuk bu sefer.

Başlangıç noktasına sâdık,
vazîfesine âşık bir koşucu gibi
aynı çemberde dönüp duruyorum.
Basit bir eylem için ne kadar da fuzûlî erdemlerim var,
değil mi?
Sanılsın, ziyânı yok.
Evet, ova düz ve geniş.
Neyse ki bezm-i elest...
Kesişenler, kaynaşanlar, istisnalar.

Sustuğun bildiğimdir, konuştuğun söyleyemediklerim.
Noktalarda tam, virgüllerde yarım iç geçirdiğim;
bildiğinde susan, anladığında duraksayan edebinle
yerle bir ettiğin kaleyi görmeye mi geldin geri?

Yorgunum sevgilim.
Lunapark dönüşü bir sabah,
salonda, cilâsı çıkmış parkenin üstünde
sönmüş bulduğumuz balonlar gibi...
Anlıyorsun, değil mi?

Büyük denizlerde büyümek için başladı hikâye.
Kendi kuyumda taşıdığım suyu hesâba katmadım.
Bak şimdi neredeyiz:
Kadın ve çocuklar öldü,
kaptan ise duâ ediyor.
Günün bebek yüzünü yitirdik, inan bana
ve ölümüne uyu,
belki atlatırsın.

Sevgilim,
Hiçbir şeyi değiştirmedim.

Çıktığın kapıdan sabahları ekmek giriyor, gazete giriyor;
akşamları yorgun ayakkabılar, kepekli mantom...

Bu ay fatura 29 lira geldi meselâ.
Su işte!
Akıp yolunu buluyor

da

şu bağlaç gibi uzağımdasın ya.
İşte bunu kabul etmek...

Aklım almıyor!

Büyük denizlerde büyümek için başladı hikâye.
Kendi kuyumda taşıdığım suyu hesâba katmadım.
Bak şimdi neredeyiz:
Kadın ve çocuklar öldü,
kaptan ise duâ ediyor.
Günün bebek yüzünü yitirdik, inan bana
ve ölümüne uyu,
belki atlatırsın.

- DÖRT -

Takımdan ayrı düz koşu

Suskunluk,
insanın kendisine gösterdiği kibarlıktır.
Anlamazlar!

İnsan kıyamıyor karşısındakine bâzen.
Mecbur kendine kırılıyor,
içine içine...

Ne bekliyorduk ki...
İyi biri olunca,
her şeyin gönlümüzce olacağını mı?
Ah canım benim,
ah benim canım,
canım...

Dümdüz yolda yürürken,
ayağımız bir şeye takılır hani.
Dönüp ayağımızı acıtan şey nedir,
diye bakarız önce.
Bilmek, acıdan daha mühimdir bâzen.

Susuyorum, evet.
Çünkü insan evvelâ
incindiği yerden küsüyor dünyaya.

Tedâvinin de
yeniden sevmenin de ilk şartı aynı.
İnsan önce,
yarasını kabul etmeli!

Görmek kalbinizi kırdığında,
bakmamak yerine
yok olmayı mı tercih ediyorsunuz?
Güzel! Sizi bir yerden tanıdığımı biliyordum.

"Ah!" Sadece bu!
Çünkü bildiğim tüm kırgın ünlemler,
kısa ve müstesnâ!

İnsanın kendisine mahçup olmasından
daha fenâ ne olabilir ki?
Hiç!

Başına bir iş gelmesin, diye
kalbimizi, sakladığımız yerde unuttuk.
Hasarsız ve mutsuzuz.
Aferin bize!

Ben bir şeyler söyledim, o bir şeyler baktı.
Denize kenar büyüyüp de
ayakları hiç ıslanmamışcasına kısmetsiz...
Dağıldık!

İstisnâsız hepimiz, her yerde misâfiriz.
Sanırım evvelâ bunu kabul etmek lâzım.
(En güvendiğimiz kalp dâhil!)

Hiç düşündünüz mü?
Belki ayna da kendini görüyordur,
ona her baktığımızda.

Hâlen aynı soru: En çok kimi sevdin?
Çocukluğumu bir tek senin yarana bastım ben.
Az cevap mı bu?

Çünkü bâzen,
boy vermek de bir rekâbet şeklidir.
"Kim daha çok seviyor?"
Ne gereği var!
Kalbi korumak lâzım!

Eskisini alıp yerine yenisini veren
kampanyalardan bana ne!
Olmasa özlemeyeceklerimi alıp
gelmezse delireceklerimi versinler!

Dersi, derste öğrenmek gibi...
Seveceksen vaktinde seveceksin!
Sonra zor oluyor.

İnsan ilişkileri özetim:
Dakikada 1 cümle kur.
Yanlış anlaşıldı sanıp 2 saat açıklama yap.
Sonraki 3 gün bu konuyu düşün!

Babalar "prensesim" diye sevmesin,
taç almasın anneler.
İnanıyoruz!..
İnciniyor, inceliyor, kopuyor bileklerimiz...

Varlığınıza
'sabah olsa da denize gitsek sevinci' ile
mukâbele eden biri mi var?
Kime denk geldiğinizin farkına varın biraz.
Nâdirattandır!

Bir tek sana gücendim şu hayatta.
Evet, güvendim değil gücendim.
Bence daha kıymetli bir iltifat / îtiraf.
Yine de siz bilirsiniz tabii.

"Nokta" dediler.
Oysa başının bize göre sağ tarafından başlayıp
topuklarına kadar kanırtarak indirdiğim tokat,
"virgül" diye okunmalıydı!

Yarım kalan bir cümle,
tamamlanabilir mi
kırılan kemiğin kaynaması gibi.

Gençken pişman olmak
daha mı kolay?

Ucu koparılmış ekmeğin
acısını kim bilir?
Bana onu getirin!

Gönlümüz bakkal defteri
değildir efendiler!

Zaten bir parantez içi kadar güvenli,
üç nokta kadar vaatkâr...
kaç kişi, kaç yer, kaç zaman
kaldı ki şu hayatta?

Şehrin en ucuna inşâ edilmiş iskeleden bakar gibi
sallıyorum ayaklarımı
cümlemin en sonunda.
Yüklemden öte köy yok, tamam.
Ya öncesi?

Ölmek için çok genç,
yaşamak için fazla telâşlıydık.

Bu rüyâ kimin ârafı?

Böle çarpa uykularımı,
tüm yollar ona çıkıyor.
Halbuki toplasan toplasan
bir kere görmüştüm onu.
Matematik ne tuhaf şey!

Bir yalana gerçek giysiler,
nasıl böylesine başarılı dikilebilir?
Bir hayâl, canı acıtılmadan
nasıl giydirilir böyle incelikli?
Çaresizlik, ne büyük ustasın sen!

"Tamam, yılan farklı
ama ısırdığı yer her seferinde aynı ise;
ahmaklık sende be güzelim." dedi.
Yaşlı değildi, ya da kızılderili.
Sâdece anneanneydi.
Bence 'bu kadarı' bile yeter.

Kararsızlık, suskunluğu giyindi; dışarı çıktı.
Biraz dolaşır sonra döner, diye bekledik.
Dönmedi,
aramadı da!

Sâhi, utanınca
daha mı yavaş dönüyor dünya?

Kalbimin hayranlıkla,
ayraç niyetine göz hakkını iliştirdiği sokaklar,
vazgeçmedim sizden.
Bakın, buradayım!

Kalsa sevecektim ama
vurdu ve kaçtı.
Alamadım yalnızlığının plakasını.

-Neredesin?
-Bu bir soru mu, yoksa temennî mi?

Oldum olası plastik saksılardan hoşlanmam.
Başkasının eskisini giyinmiş gibi
hüzünlü bakıyorlar sanki.

Bir adamın çocukluğunu öğrenmek,
dizlerini öpmekle mi başlar hep?

Kahramânımdır.
Bu yüzden onunki afili bir susmaktır,
geri kalan herkesinki
basit bir konuşmamak.

Hiçbir şeyim olan birinin,
hiçbir şeyi olayım istiyorum.
Ve bu hiçbir şeylik,
benim her şeyim olsun bir süre.
Olamaz mı? Olabilir. Olsun!

Tavşana "kaç!", tazıya "tut!"
Çocukluğumuzu birbirine kırdırdılar.

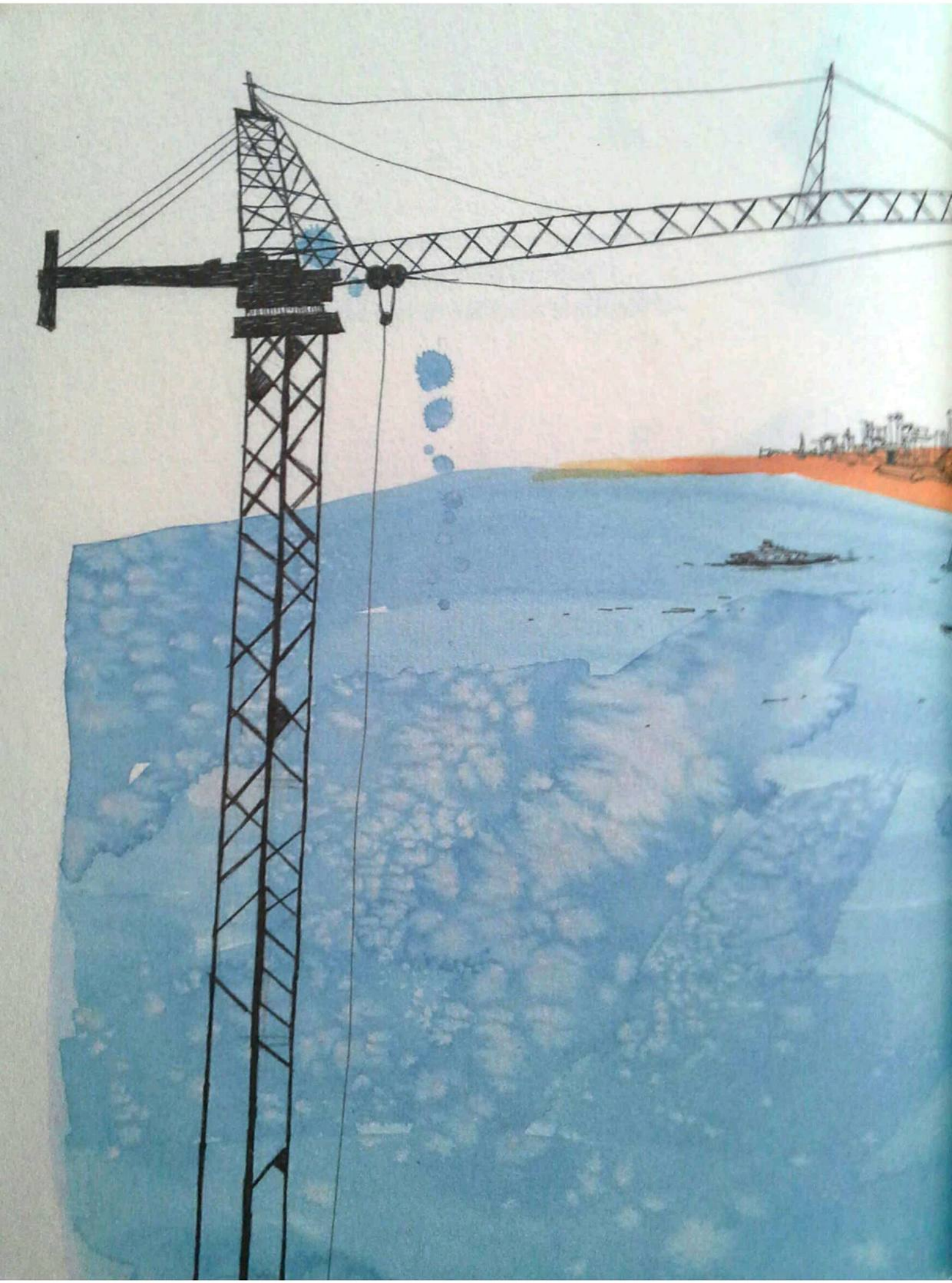
Bir şeyi, bitmesinden korkacak kadar
çok seviyorsanız;
en iyisi, hiç başlamamak.

Aceleyle verdiğim söz, dönmekte geç kaldığım yemin...
Hepimiz düşman kardeşleriz bu gece!

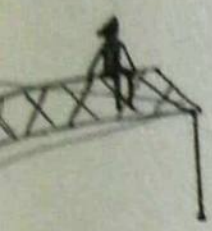
Bir masaya ters oturmuş sandalye,
sofraya küs çocuk...
Hepimiz alacaklıyız yarından!

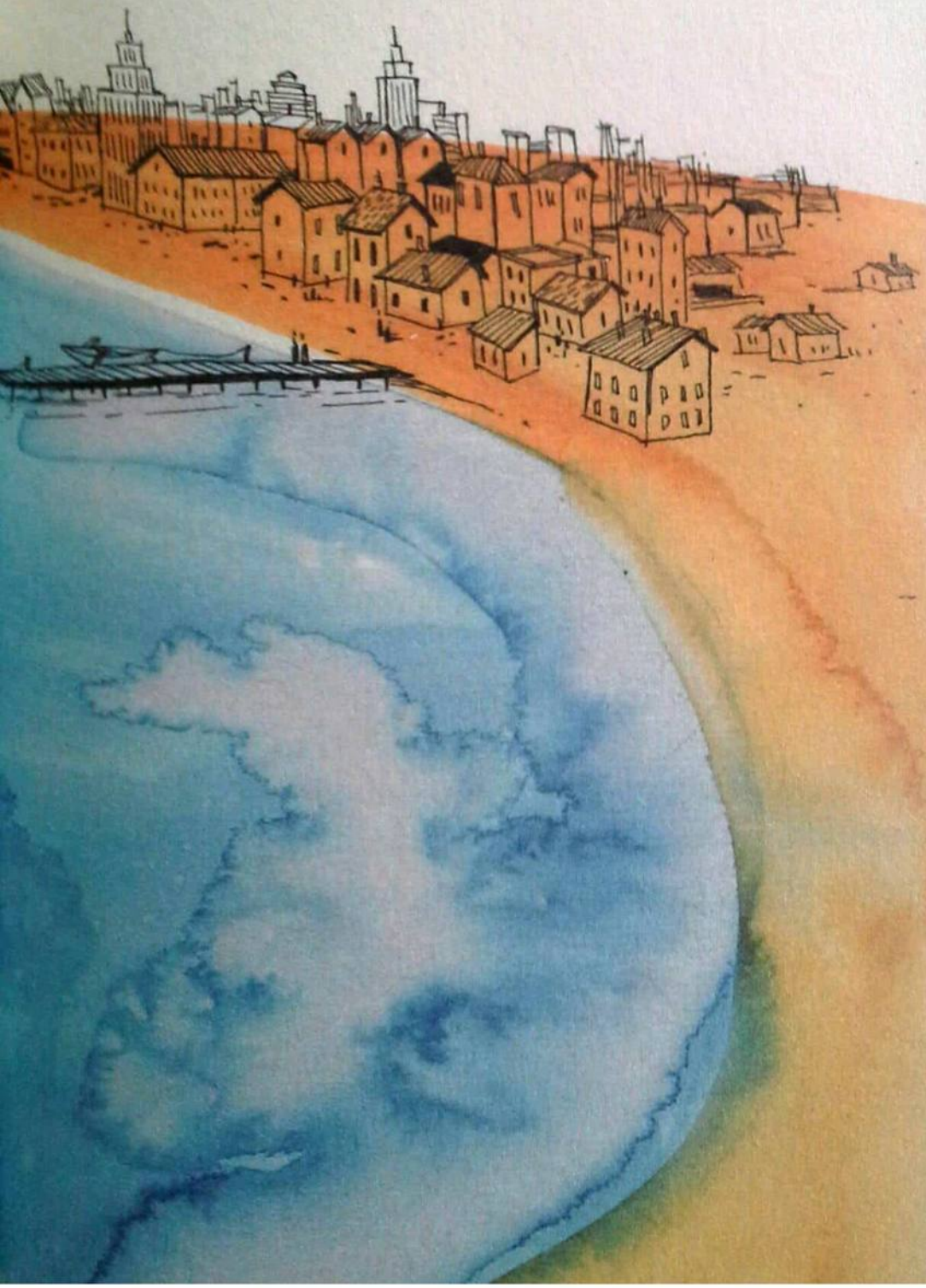
Kirpiklerde ince, ılık bir el yazısı;
günlük hayat okunmuyor.
Mevsim geçişindendir, dedi.
Geçmiyor doktor!

Yüzümde dalgalanan acı,
gittiğim her yere benden önce varıyor
ama tebdîlimekânda ferahlık vardır, öyle mi?
Peki!

Şehrin en ucuna inşâ edilmiş iskeleden bakar gibi
sallıyorum ayaklarımı
cümlemin en sonunda.
Yüklemden öte köy yok, tamam.
Ya öncesi?

Öyle güzel teşekkür etti ki;
ricâ bile edemedim.

Acıyı hatırlatan elinde kalan ip midir,
uçup giden balon mu?

Babaanneden kalma broş gibi bazı mutluluklar.
Yakamıza takıp dışarı çıkmaya korkuyoruz!

Acı dünden mi kalır,
yarından mı gelir?

Tüm kızlar, hepimiz çok iyi biliriz ki;
bir kere bildik mi neye sahip olabileceğimizi
-ya da neyi kaybettiğimizi, diyelim-
unutmamız imkânsızdır!

Ağır çekim dilek şart kipi,
yüzüme bak!
Bulutlar kalın kalın giyinmeye başladı.
Yaz bitti.
Kale hepten boş.
Yapma!

Gelmiş, gözümün içine bakarak
"burası mı acıyor?" diye
bastırıyor hasretime parmağını.

Büyük balık, küçük balıkla
bir pazar günü
el ele yürümek istiyordu sadece...
Anlamadılar!

Özlem olduktan sonra
ha çemberin içindeyiz, ha dışında
ne fark eder!
Dönülecek bir yeri,
giderek var edenlere selâm olsun.

Evvelâ kendi gölgesinden korkmalı insan.
Sonrası kolay!

Kırılacak kalp,
sözünde durmaz!

İmâ, bilginin delilidir.

Hep başkalarının acıları için vuruldu atlar.
Kimse sormadı,
ölürken mutlu muydular?

Özne istese de istemese de
her yüklem, kendi seçer
acı çektireceğini.

Çünkü biz, sürekli aynı soruyu soranlar,
cevabı bilen korkaklarız sadece.

Kalbimi çok kırdılar.
İncinmek, kıskanmanın sâkincesi.

Tanıdığım en büyük şair, bizim muhasebeci.
bkz. mutâbakat mektubunun sonuna düştüğü not:
"Hatâ ve unutma müstesnâdır."
Evet, öyle!

Yırtmacına takılan gözümdür bu dünya.

Acıyı hatırlatan elinde kalan ip midir,
uçup giden balon mu?

Verilen sözler,
zamanın öptüğüm yanağıdır.

Karanlıkta söylenen yalanlar
sâhiplerini tanıyamaz.
Belki de o yüzden öpüşürken
gözlerimizi kapatıyoruz.

"İnsanoğlu" dediğin, hep aynı dangalak.
Oysa; hatâ bile değişir!

'Nakarat'lar çok hüzünlü 'şey'ler aslında.
Sanki artık yapılacak bir şey kalmamış da
sürekli aynı kelimelerle
teselli ediyormuş gibi kendini.

Herkes en çok kendisiyle konuşuyor,
arayıp da sustuğu telefonlarda meselâ.

Yanlış yerde olmak iyidir bâzen.
Hâfızayı tazeler!

Kopan ipin en sağlam yeri,
ettiğin küfürdür.

Artık kabul edelim;
bir şeyi gözümüzün önüne koymak,
onu orada unutmayı
peşinen kabul etmekten başka
bir şey değil.

Huzur, insana en çok
sabretmeyi öğretiyor.

Tek bir paranteze ömür sığdıranlar,
üç noktanın hatrını sormasınlar bana.

Bulut değil o!
Bayramlığını giyinmiş gökyüzüdür
gözlerimdeki cilve.

Kediyi öldüren meraksa da
bülbülü kanatan kendi merâmıdır.

Hâtıra, iki kişinin arasında
ömür boyu bir "ve" bağlacı gibi duracaksa;
en makbûlü, tam ortada olmasıdır.
Çünkü samimiyet bunu gerektirir.

Dünyayı kendimizden uzak belledik.
Çünkü yarım kalan cümle
yâhut solak kapının yalnızlığı...
Nihâyetinde hepsi,
arkadan yırtılan birer gömlek.

Yeni mevsimler bulmak gerek.
Eldekiler kâfi değil.

Hayal kırıklığı,
yeni yıkanmış kot pantolon gibidir.
Giydikçe açılır,
kullandıkça esner.

Sevdâ da aşınır elbet.
Dilinden değilse de kemiğinden!

Mutluluk, vakit kaybıdır!

Zaferleri çok önemsememek lâzım.
Sonuçta hepimiz,
babası güreşte yalancıktan yenilmiş
erkek çocukları gibiyiz şu hayatta.

Yarım bırakmak bâzen iyidir.
Her tamamlanmamış şey,
'acaba' çengeli sayesinde hoş bir olasılık olarak
sulhe sebep duruyor
hayatla aramda.

"İhtimal" ne güzel kelime.
Tıpkı uzun kirpikli, küçük kız çocukları gibi.
Üstelik kızıl saçlı ve yetmezmiş gibi çilli.
Ah!..

"Ölmediysen gel, öldüysen dön"
demek istediğim insanlar var.
Lâkin adlarını bilmiyorum.

Ne tas tunçtan, ne hoşaf hasından artık.
Dam mı kaldı ki düşene denk geleyim?
Hiç işte!

Göle atılmış taşın ta kendisiyiz,
dalga dalga çığlığı okuyabilen yok.
Kadın/erkek meselesi değil ulan!
"İnsan" olarak çok yalnızız.

Hüzün saklanabilir bir şey değil.
Ne renge boyarsan boya,
dibi kendi rengiyle çıkıyor.

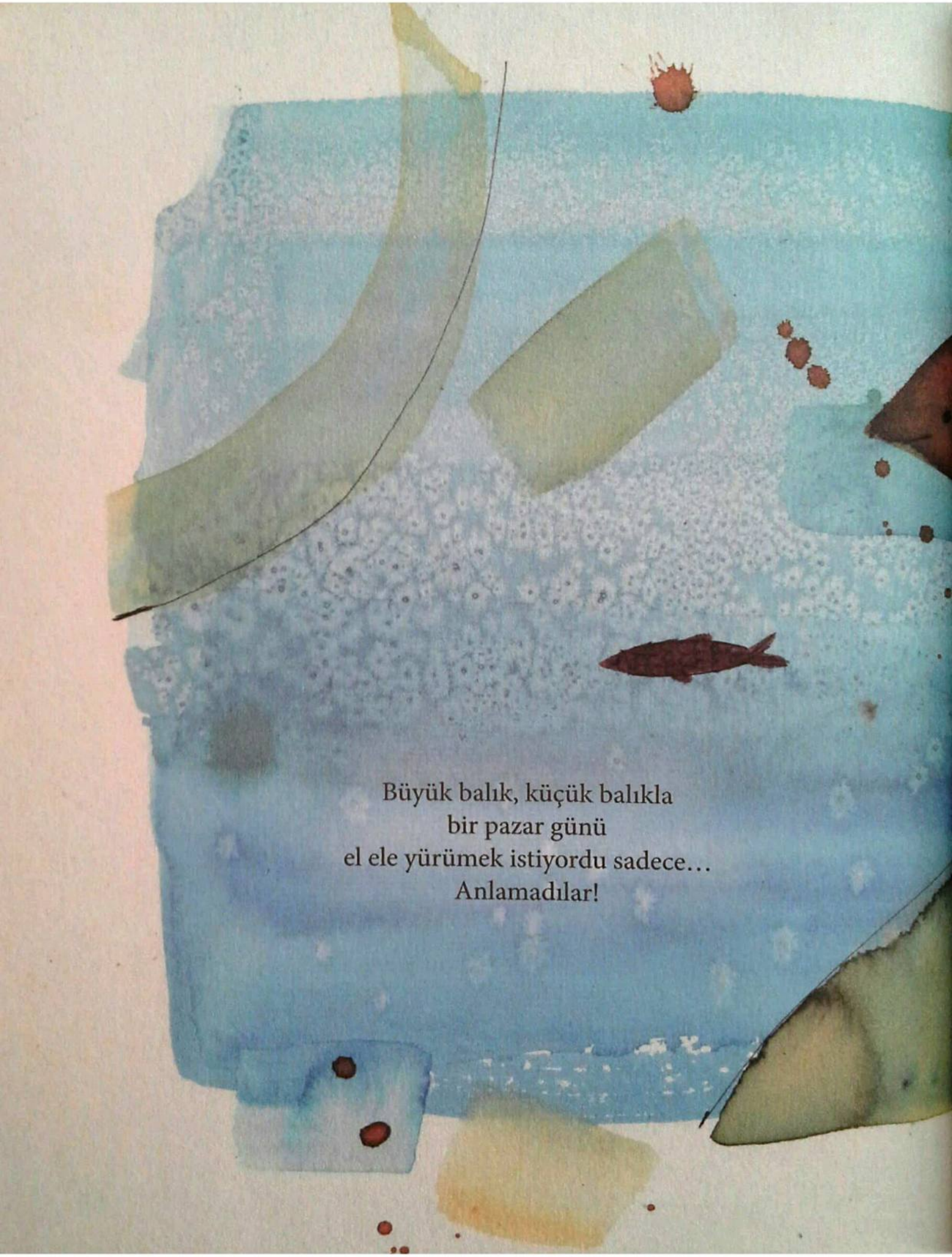
Mâsumlar birbirini
sızlayan burun direklerinden tanır.
Çünkü dünya böyle:
Acı ve yuvarlak!

Payıma düşen hayat,
ekmek almak için bakkala inerken
kapının arasına konmuş terlik gibi
bakıyor yüzüme.
Öyle yarım,
öyle geçici.

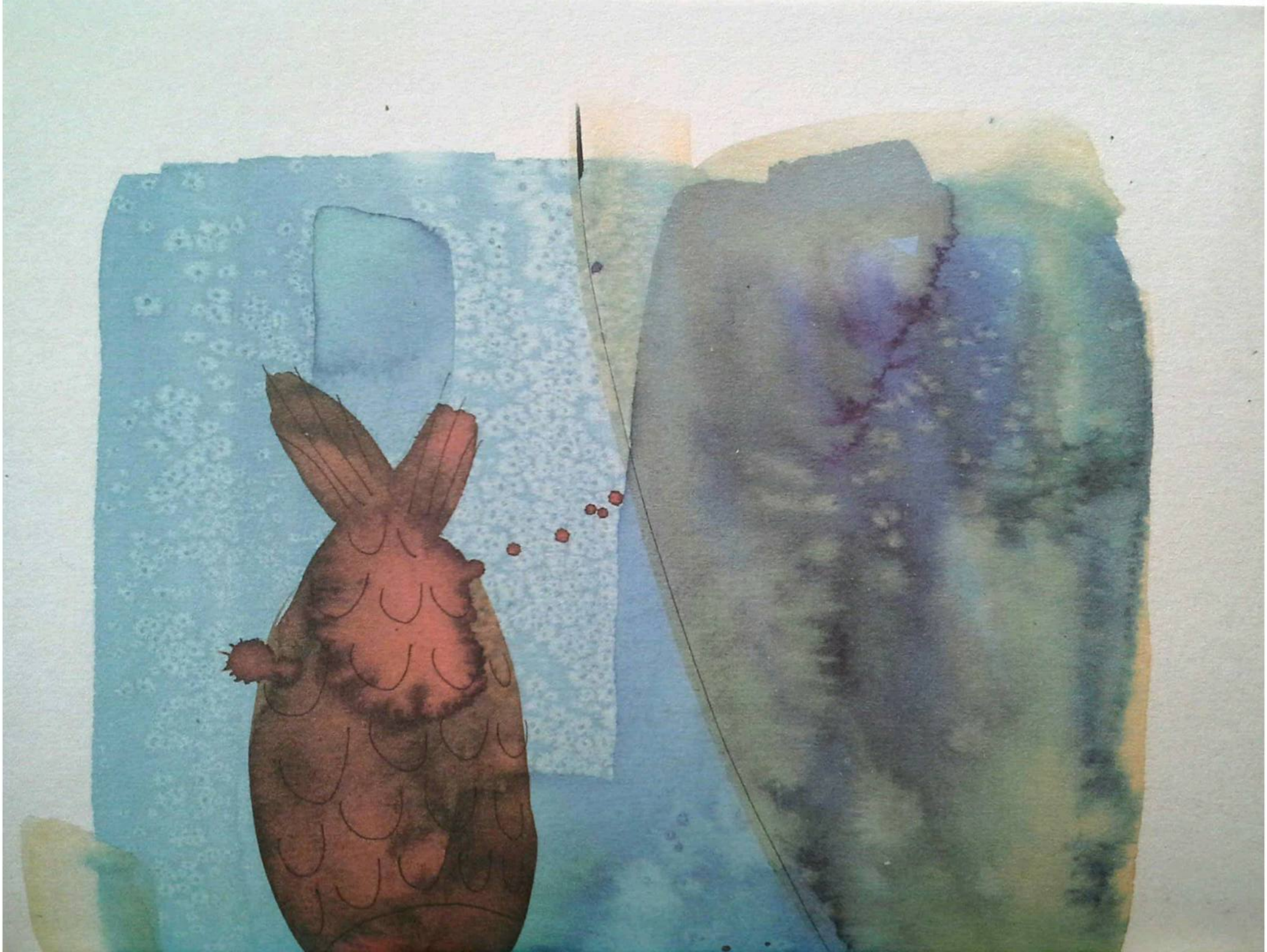
Tuzu ödünç verilmiş gözyaşıdır,
hakîkatli mutluluk.
Yoksa her hikâye güzel başlar.

Gidenler de ölenler gibi.
Hepsi badem gözlü,
hepsi iyi adamlardı.

Vicdânın mezarı olmadığı için;
her kâtil, cinâyet işlediği yerde ölür.
Geri döndüğü yalan!

Büyük balık, küçük balıkla
bir pazar günü
el ele yürümek istiyordu sadece…
Anlamadılar!

Damlaya damlaya aşk mı olurmuş!
Gürül gürül olur.
Birdenbire olur.
Olacak olan, olur!

Şiir, bir hayret etme biçimidir!

Unutmamak için değil,
parmağıma bağladığım ip.
Dalgınlık da bir hatırlama biçimidir!

Hayata ufak dokunuşlar lâzım
ve devamındaki dalgayı izleyebileceğin
yüksek bir tepe.
Bazen yavaş, bazen hızlı...
Nihâyetinde haklı dönüyor dünya.

Beklenen gelmiyorsa eğer;
ya elma olmamıştır
ya da dal yeterince yorulmamıştır
henüz.

Çünkü emin olmak hızlandırır insanı.
Tıpkı kaybetmenin
zamânı yavaşlatması gibi.

Bir büyüğün elini tutmadan
karşıya geçemediğimiz zamanlar...
Bir daha hiçbir yer,
o kadar güvenli olmadı.

Küçükleri iyi çıkmıyor,
büyükleri yalnızlığıma fazla.
Güzel bir karpuz yiyebilmek için
evvelâ, âile olmak lâzım.

Bir şehrin en yüksek ve güvenli yeri,
babamın omuzlarıdır.

Tesâdüf, diyen de var.
Oysa göz,
gönlün aradığına denk geliyor hep.

Belinden kavranmamış bir çay,
gençliği ziyan olmuş kadın gibidir.
Evet, belinden kavranmamış bir kadın.

Olmak/yapmak istediğim pek çok 'şey' in,
neredeyse hiçbiri mümkün değil.
Yine de devam ediyorum.
Bilirsin, umut etmek bir sadâkat şeklidir.

İnat ettikçe yeniliyor,
gönül dediğin.

Herkes kendinin zâlimi.
İhânet, tekerrürden ibârettir.

Üsküdar'ı geçen atlar gibi
sâhibine dönüyor yürek her seferinde.

Bâzen bir şeyi tâmir etmenin en âdil yolu,
öteki eşini de bozmaktır.

Şimdi her şey,
silgiyle yaralanmış güzel yazı defteri gibi.
Üstelik bir yerden sonra ataç tutmamış da;
sayfa uçları kıvrılmış, hafif siyah...

Hatırlayanımız olmasa
hepimiz yalanız!

Bâzen sanmakla kalıyor insan.
Kalakalıyor.

Küsmek,
bir vakit kazanma şeklidir.

Karşılıksız aşk:
Takımdan ayrı düz koşu.

'İstediğin şeyi yapmak' ile
'istemediğin şeyi yapmamak' arasında
pek de fark yok.
'Şey' mühim mesele!

Hatânın eskisine tecrübe,
yenisine "yâ kısmet" denir.

Belki de hâinliğin ilk kuralı, emin olmaktır.
Çünkü hiç kimse,
sevgisinden emin olmadığı birine
ihânet etmez.

Şimdi şimdi anlıyorum.
Küçümsemeye varan yol,
hayranlıkla başlıyor.

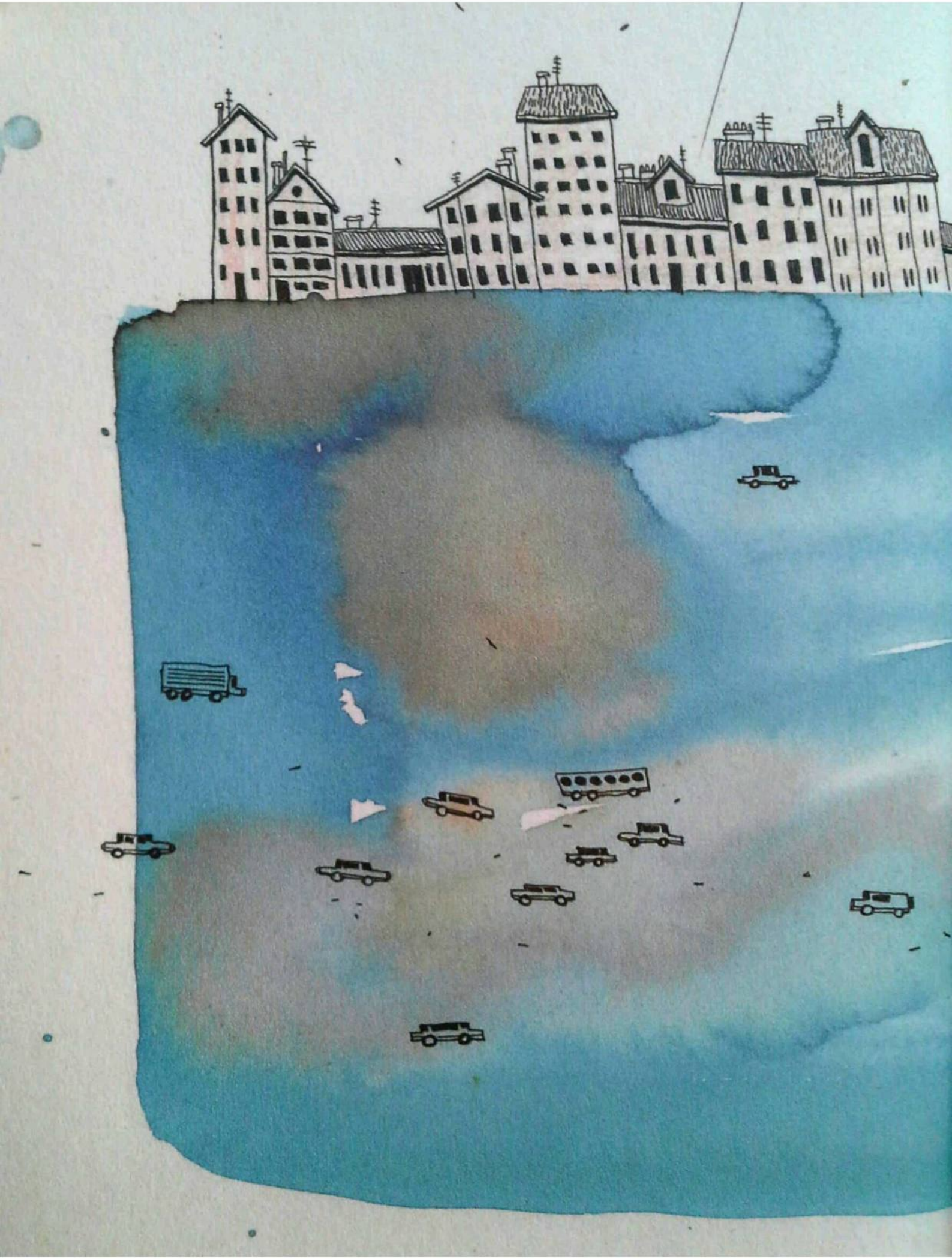
İnsan yanındakinin kıymetini bilmiyor.
Çünkü gözün gönle ihânetidir alışmak.

Acı, dâima dibe çöker. Doğru!
Ama kuvvetli bir sarılma da
demidir bu dünyanın.

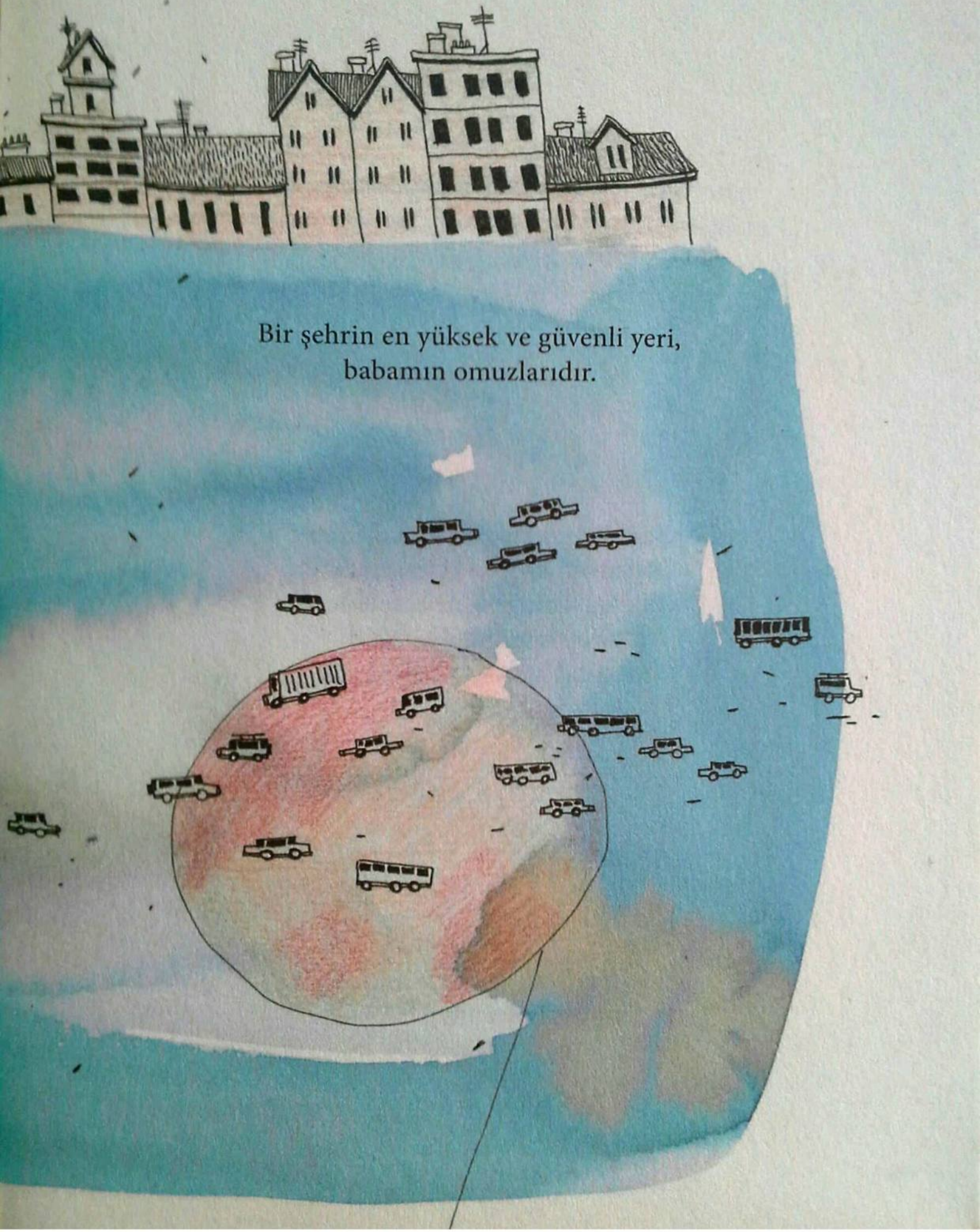
Şüphe de tıpkı su gibi...
İçine girdiği insanın şeklini alıyor.

Depresyon: Sessizlik taklidi.

Umudun perçemidir gülümsemek.

Bir şehrin en yüksek ve güvenli yeri,
babamın omuzlarıdır.

Gecenin gündüzden intikâmıdır,
rüyâ görmek.

Zamanı, eylemi, düşünceyi...
Ötelemek, ne güzel bir kelime.
Üstelik kaçmak gibi ürkütücü değil;
mesâfe koymak gibi bencil,
bir o kadar da hak!

Hatırlamak,
insanın kendisine taktığı çelmedir.

Kabul, yaptığım çoğu şeyi inkâr ediyorum.
Çünkü düşündüğünüz amaçla yapmış değilim.
Bu beni aklar!

Birinden ayrıldığımda dönüp bakmam.
Ya gidişine üzülürüm tekrar,
ya dönüp bakmadığına.
En hayırlısı, muhâtabınızı
son gördüğünüz gibi hatırlamaktır:
Yanak yanağa!

İnsan evine, heves bezginliğe...
Her şey aslına döner!

Çünkü takvim de kader gibi
ağır ve mühürdardır.
Doğru kalbin duvarına asılmazsa;
ya vakitsizce düşer,
ya da hep yanlış yerden yırtılır.

Çok uzakta aramaya lüzum yok.
'Gerçek' dediğimiz şey çoğu zaman,
"kafanda ya işte!" denilen
gözlük kadar uzak anca.
Başımın tâcı hakîkat!

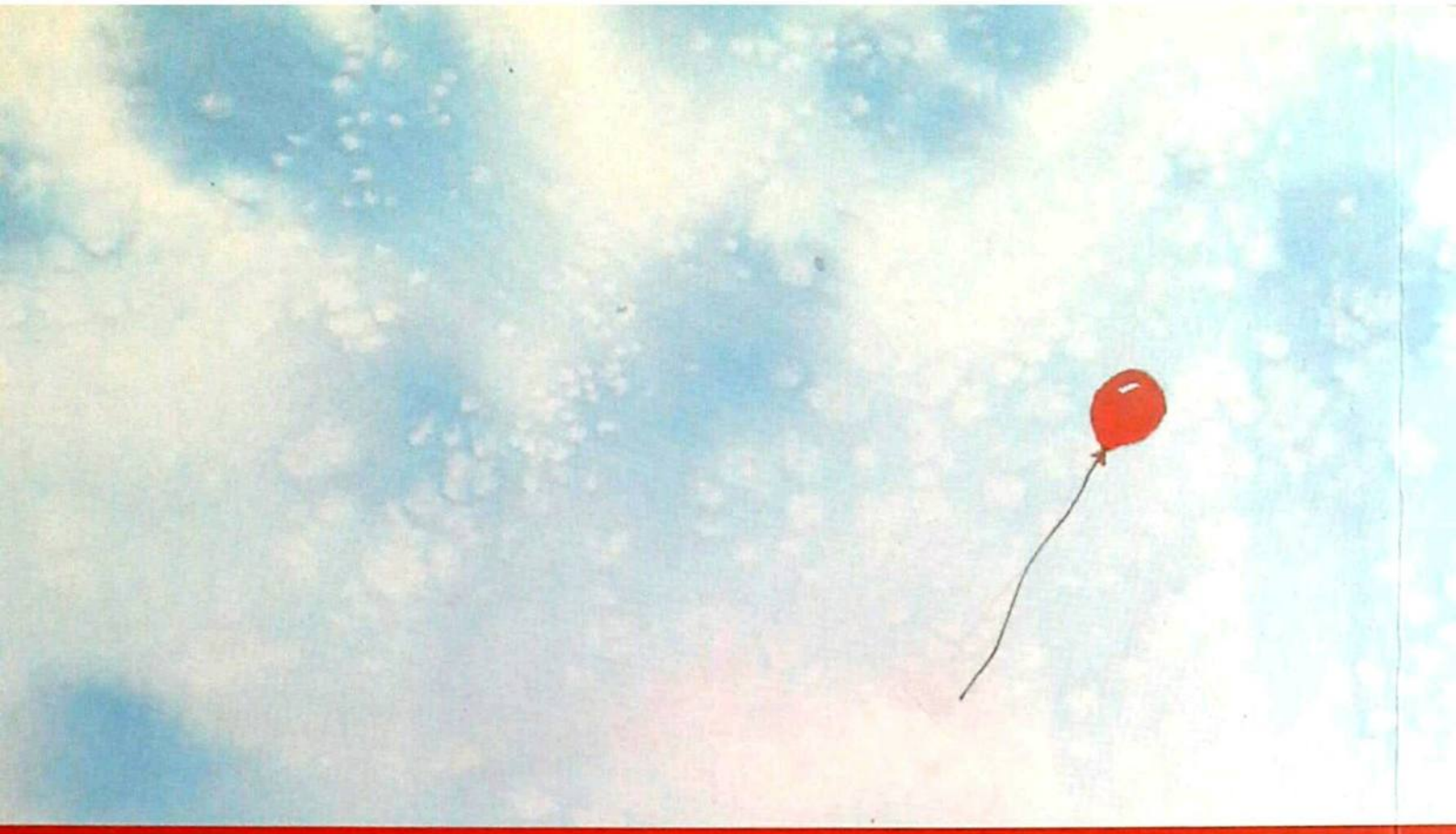
Sâdece insanlar değil,
rüyâlar da eve geri dönemiyor bâzen.

Ayrılırken 'dostça' el sıkışmak.
Bir elin diğerine ettiği zulüm, budur işte!

İyileşmiyor, sâdece
susmayı öğreniyor yara.

İmân ettim ki;
anılar, insanlardan daha zâlim.

Söyledim ve sustum.
Üstünden bir köprü, iki yaya geçidi;
yedi otobüs, üç uçak yolculuğu;
iki iş değişikliği ve sekiz kâse sütlaç geçti.
Tanrım, bu konuyu konuşmuştuk.
Peki, sustum.

Okurunu, hikâyeyi anlattığı yere götürüp yan masaya oturtan, hatta izlerken çay bile ısmarlayan bir yazar...

Bir şiir, öykü ya da roman okurken "işte aynen böyle hissediyorum", "sanki ben yazmışım gibi" deyip altını çizdiğiniz tüm o 'şeyler'in bir araya geldiği bir kitap...

Kısaca
Ihlamur Günlükleri

akirakitap

Fiyatı: 18TL

ISBN 978-605-9738-07-1

9 786059 738071

KİTAP